

Arrest

nr. 298 566 van 12 december 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 22 september 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 augustus 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 25 september 2023 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. DE PAUW, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 augustus 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Gent op 23.08.2023 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Mevrouw, die verklaart te heten:

(...)

In voorkomend geval, alias:/

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

binnen 30 dagen na de kennisgeving

REDEN VAN DE BESLISSING

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

■ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.*

De betrokkene is in het bezit van een geldig paspoort maar niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris In zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 1, 6°; 7; 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

"4.1.

De bestreden beslissing is te beschouwen als een beslissing tot verwijdering. Dat dit kan worden afgeleid uit het artikel 1, 6° Vw. dat het volgende stelt: (...)

4.2.

Dat het bestreden bevel werd genomen in uitvoering van het artikel 7 Vw. Dat artikel bepaalt dat de hogere rechtsnormen onverminderd gelden: (...)

Het feit dat de verweerster een gebonden bevoegdheid zou hebben bij het afleveren van een bijlage 13 wordt dus zonder meer getemperd nu de verweerster dient rekening te houden met hogere rechtsnormen. Dit blijkt immers uit de bewoordingen van artikel 7: "Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag ..."

4.3.

Daarnaast is de verweerster bij het afgeven van dergelijk bevel om het grondgebied te verlaten eveneens gehouden door het art. 62 Vw. en de motiveringsverplichting eveneens volgende uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710, zie RvS 9 juni 2022, nr. 253.942).

De verzoekster verwijst hierbij ook naar recente rechtspraak van de Raad van State, dd. 9 juni 2022: wanneer de verweerster een BGV neemt volstaat het niet alleen om het onwettig of verstreken verblijf vast te stellen om er rechtsgevolgen aan te koppelen. Verweerster moet bij deze beslissing rekening houden met de grondrechten van de vreemdeling zoals beschreven in artikel 74/13 van de Verblijfwet (Vw). De formele motiveringsplicht van bestuurshandelingen vereist dat verweerster de feitelijke en juridische gronden uiteenzet waarop deze is gebaseerd. Wanneer Verweerster beveelt het grondgebied te verlaten, moet zij daarbij in het bijzonder rekening houden met de grondrechten van de vreemdeling en uitleggen hoe zij rekening heeft gehouden met de vereisten uit artikel 74/13 Vw, namelijk het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand. Een BGV heeft een eigen juridische draagwijdte en moet specifiek gemotiveerd zijn. Een BGV dat hier niet aan voldoet, schendt artikel 62, §2 Vw en artikel 3 van de Wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen van 29 juli 1991.

(zie RvS 9 juni 2022, nr. 253.942)

Dat de motieven deugdelijk moeten zijn.

Dat de verweerster in haar beslissing zelf vrij vaag blijft en een stereotiepe motivering aflevert.

De motivering zelf is gebrekkig aangezien er niet wordt ingegaan op het gezins- en familieleven van de verzoekster.

4.4.

AANGAANDE HET GEZINS- EN FAMILIELEVEN CONFORM HET ARTIKEL 8 EVRM

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten totaal geen rekening gehouden met het gezins- en familieleven van de verzoekster.

De bestreden beslissing stelt louter het volgende:

“Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.”

(zie het stuk 1)

Verweerster haalt louter aan dat betrokkene niet verklaart een gezinsleven in België te hebben. Er wordt hierbij echter niet gegaan op het eigenlijke gezins- en familieleven van de verzoekster dat de verweerster wel degelijk dient gekend te zijn.

Dat de verzoekster reeds meerdere jaren in België verblijft en eerst samenwoonde met haar ouders en broer.

Dat de verzoekster verschillende documenten voorlegt die betrekking hebben op haar ouders/broer, met name:

- De bijlage 15 van haar ouders (zie het stuk 2) ;
- De blanco strafregisters van haar ouders (zie het stuk 3) ;
- De attesten leefloon van haar ouders (zie het stuk 4) ;
- De arbeidsovereenkomsten van haar ouders + loonfiches (zie het stuk 5).

Deze documenten tonen onder andere aan dat de ouders van de verzoekster verblijfsrecht hebben in België, dat ze hier werken en dat ze een blanco strafregister hebben.

Dit familie- en gezinsleven is de verweerster gekend want de documentatie naar haar familie zit in het administratief dossier.

Ook de verloofde van de verzoekster, dhr. H., B. (...), verblijft in België. Sinds enkele maanden wonen de verzoekster en haar verloofde samen aan de K. (...), te 9051 Gent. Op 05.05.2023 hebben zij een verklaring tot wettelijke samenwoning afgelegd (zie het stuk 9). Verzoekster legt ook verschillende foto's voor van zichzelf samen met haar verloofde (zie het stuk 10). Zo legt ze bijvoorbeeld foto's voor van hun reis naar Italië.

Dat de verzoekster tevens verschillende documenten voorlegt betreffende medische, farmaceutische en hospitalisatiekosten. Deze hebben betrekking op de periode juni 2021 tot het voorjaar van 2023 (zie het stuk 6).

Daarnaast legt de verzoekster een attest leefloon voor dat aantoonde dat de verzoekster tot op heden geen leefloon heeft ontvangen van het OCMW (zie het stuk 7). Deze documenten tonen aan dat de verzoekster financieel behoeftig is en niet kan rekenen op de tussenkomst van het OCMW.

Dat de verzoekster ten slotte verschillende getuigenissen voorlegt die toelaten zich een beter beeld te vormen van verzoekster en van het leven dat ze hier al heeft opgebouwd. In meerdere getuigenissen is

tevens te lezen dat verzoekster al meer dan 2.5 jaar een relatie heeft met dhr. H., B. (...), met wie ze intussen verloofd is (zie het stuk 8).

Uit deze getuigenissen blijkt dat de verzoekster haar uiterste best doet om zich te integreren in onze maatschappij. Ze is erg gemotiveerd om de Nederlandse taal te leren, ze heeft vrijwilligerswerk gedaan, ze heeft hier al een groot netwerk opgebouwd, ... De verzoekster doet met andere woorden haar uiterste best om hier haar familiale banden te behouden en haar privéleven uit te bouwen.

Uit de bovenstaande elementen blijkt dat de verzoekster geruime tijd heeft samengewoond met haar ouders/broer. De ouders van de verzoekster hebben hier verblijfsrecht en ze werken hier. Momenteel woont verzoekster samen met haar verloofde, van wie ze financieel afhankelijk is. Zij hebben reeds een verklaring tot wettelijke samenwoning afgelegd.

Daarnaast is het zo dat de verzoekster geen familie meer heeft in Albanië. Bijgevolg valt de verzoekster wel degelijk onder het art. 8 EVRM.

Dat hierbij dient te worden verwezen naar de hogere rechtsnormen die in acht dienen te worden genomen volgens het hiervoor besproken artikel 7 Vw.

Het respect voor het familieleven en gezinsleven wordt gewaarborgd door het artikel 8 EVRM dat rechtstreekse werking heeft. Naast het artikel 8 EVRM, wordt het gezinsleven ook tevens verzekerd door artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Het Handvest, dat rechtstreekse werking heeft, stelt in het artikel 7 het volgende: (...)

Bovendien stelt het artikel 74/13 Vw. uitdrukkelijk dat de verweerster rekening dient te houden met de persoonlijke elementen van het dossier bij elke verwijderingsmaatregel: (...)

De verzoekster wenst dan ook te wijzen op de rechtspraak van Uw zetel dewelke beaamt dat de verweerster in het licht van art. 74/13 Vw. een individueel onderzoek moet doen bij het nemen van een verwijderingsmaatregel (RVV 130 247, 26 september 2014). Dat dit individueel onderzoek correct en redelijk dient te gebeuren.

Art. 74/13 Vw bevat dusdanig een specifieke zorgvuldigheidsplicht in hoofde van de verweerster (RVV 19.06.2017, RVV 17.08.2017).

In tal van arresten werd nog specifiek benadrukt dat bij het nemen van een bevel na afwijzing van het verzoek om internationale bescherming, de DVZ rekening moet houden met het gezinsleven van de vreemdeling. (RVV 24.04.2015, en 10.10.2015)

Dat het verwijzen naar de 3 onderwerpen, met name het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand er niet voor zorgen dat aan de motiveringsplicht voldaan is.

Dat uit de uiterst korte motivering niet kan worden afgeleid dat er daadwerkelijk een onderzoek naar de persoonlijke situatie en deze voornoemde elementen heeft plaats gevonden.

Dat het bevel nochtans een zware impact zou hebben op het leven van de verzoekster.

Dat in het licht van de gevolgen die de beslissing met zich mee brengt, de beslissing onredelijk is en niet-afdoende werd gemotiveerd.

Dat de verweerster in principe naast het recht op gezins- en familieleven motiveert.

Dat ze enkel stelt dat betrokkene niet verklaart een gezinsleven in België te hebben.

Dat hierbij vooreerst moet worden rekening gehouden met het gegeven dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM een waarborg is en niets heeft te maken met goede wil, praktische regelingen of scholing en anderzijds dat artikel 8 primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet.

Wanneer er vervolgens een risico op schending van het recht op respect voor privé- en/of familieleven wordt aangevoerd, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er sprake is van een beschermwaardig privé- en/of familieleven in de zin van artikel 8 EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Artikel 8 EVRM definieert het begrip familieleven noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Het begrip "privéleven" wordt niet gedefinieerd in artikel 8 EVRM.

Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie aan te geven. Het Europees Hof laat voorts gelden dat persoonlijke, sociale en economische relaties deel uitmaken van het privéleven. Dat het privéleven en het familieleven aldus niet worden beschreven en het aldus een feitenkwestie betreft. Er dient vervolgens gekeken te worden naar het werkelijk bestaan in de praktijk van nauwe persoonlijke banden.

Het EHRM kijkt hieromtrent voornamelijk naar de facto familiebanden. Dat de verzoekster jaren met haar verblijfsgemachtigde ouders/broer heeft samengewoond in België. Dat zij bloedverwanten zijn en een familieleven met elkaar hebben. Dat de verzoekster ondertussen is gaan samenwonen met haar verblijfsgemachtigde verloofde, dhr. H., B. (...), en tevens met hem een familieleven heeft.

Dat de verzoekster en haar ouders/broer, alsook haar verloofde, het recht hebben op een menswaardig bestaan, samen.

Dat de verweerster aldus niet ingegaan is op het werkelijke gezins- en familieleven. Verzoekster woonde gedurende enkele jaren samen met haar ouders/broer aan de M. (...), te 9820 MERELBEKE.

Het administratief dossier van verzoekster bevat deze elementen.

Ondertussen woont ze samen met haar verloofde aan de K. (...), te 9051 GENT.

Gezien het dossier van samenwoning zitten ook die elementen in het administratief dossier van verzoekster.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan bijgevolg niet onwetende zijn omtrent het gezins- en familieleven maar betreft dit niet in haar beslissing.

4.5.

BESLUITEND

De verzoekende partij kan via de huidige bestreden beslissing niet weten op welke manier rekening werd gehouden met haar persoonlijke situatie nu de motivering ter zake onvolledig en ondoordacht blijkt.

Nochtans heeft de verweerder evenzeer de plicht om zorgvuldig te handelen en met alle gegevens in het dossier rekening te houden, evenzeer dient de motivering hier ter zake om de bestreden beslissing te kunnen toetsen aan het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel.

De verweerder heeft echter een standaardbeslissing genomen die op gelijk wie zou kunnen van toepassing zijn.

De bovenstaande rechtsregels worden in de bestreden beslissing dan ook zonder meer geschonden."

2.2. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: "de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden" (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De verzoekende partij laat na om bij haar toelichting bij het enig middel duidelijk uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing artikel 1, (§1,) 6° van de Vreemdelingenwet schendt.

Het enig middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de beslissing genomen is. Het bestreden bevel vermeldt duidelijk de juridische en feitelijke overwegingen waarop de verwerende partij steunt. Zij verwijst immers naar de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Verder wordt gemotiveerd dat aan de verzoekende partij het bevel wordt gegeven het grondgebied te verlaten binnen dertig dagen omdat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de wet vereiste documenten, waarbij de verwerende partij verduidelijkt dat de verzoekende partij in het bezit is van een geldig paspoort maar niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie. De verwerende partij motiveert tevens dat de verzoekende partij door de politie van de PZ Gent op 23 augustus 2023 werd gehoord en dat in deze beslissing rekening werd gehouden met haar verklaringen, dat de verzoekende partij niet verklaart een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben, dat een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt en dat de gemachtigde van de staatssecretaris bijgevolg in zijn verwijderingsbeslissing rekening heeft gehouden met de bepalingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Waar de verzoekende partij erop wijst dat de verwerende partij bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten moet uitleggen hoe zij rekening heeft gehouden met de vereisten van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat dit specifiek moet gemotiveerd zijn, en stelt dat de verwerende partij in haar beslissing zelf vrij vaag blijft, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat de verzoekende partij ter gelegenheid van haar verzoekschrift, zoals zal blijken uit wat volgt, geenszins

aannemelijk maakt dat de verwerende partij omtrent bepaalde relevante elementen, waarmee overeenkomstig artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet rekening moet worden gehouden, ten onrechte niet heeft gemotiveerd. De verzoekende partij stelt weliswaar dat de motivering gebrekkig is aangezien er niet wordt ingegaan op haar gezins- en familielevens, dat de gemachtigde in het bestreden bevel totaal geen rekening heeft gehouden met haar gezins- en familielevens, doch uit hetgeen uiteengezet wordt in punten 2.11. en 2.14. zal blijken dat de verzoekende partij het bestaan van een beschermingswaardig familie- en gezinsleven niet aannemelijk maakt, zodat geenszins blijkt dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing gehouden was hierop in te gaan of hiermee rekening te houden.

In zoverre de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij in haar beslissing een stereotiepe motivering aflevert en dat de verwerende partij een standaardbeslissing heeft genomen die op gelijk wie van toepassing zou kunnen zijn, merkt de Raad op dat als een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van het bevel haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens het bestreden bevel is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.4. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel leggen aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van deze beginselen kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om voornoemde beginselen geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel staan de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.5. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen en waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert, en in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van

artikel 8 van het EVRM en van artikel 7 van het Handvest waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

2.6. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

2.7. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

2.8. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150). Verder wijst de Raad erop dat de beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, een feitenkwestie is.

2.9. De verzoekende partij wijst vooreerst op het gezinsleven dat zij heeft met haar ouders en broer.

2.10. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin, dit is ouders en minderjarige kinderen (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezins- of familieleden dan die van het kerngezin worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het EHRM oordeelt dat *“de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden”* (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). De afhankelijkheidsrelatie moet aldus de gebruikelijke banden die tussen gezins- en familieleden bestaan, overstijgen. *In casu* dient een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie tussen de verzoekende partij en haar ouders en/of broer te worden aangetoond.

2.11. Waar de verzoekende partij stelt dat zij meerdere jaren in België verblijft en eerst samenwoonde met haar ouders en broer, dat zij jaren met haar verblijfsgemachtigde ouders en broer heeft samengewoond in België, dat zij gedurende enkele jaren samen met haar ouders en broer woonde te Merelbeke en dat zij geruime tijd heeft samengewoond met haar ouders en broer, dat het administratief dossier deze elementen bevat, merkt de Raad op dat de loutere samenwoning niet aantoonde dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing sprake is van het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Dit geldt des te meer nu uit het betoog van de verzoekende partij blijkt dat zij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing niet langer samenwoonde met haar ouders en/of broer. De verzoekende partij betoogt verder dat zij verschillende documenten voorlegt die betrekking

hebben op haar ouders en broer, met name de bijlage 15 van haar ouders, de blanco strafregisters van haar ouders, de attesten leefloon van haar ouders en de arbeidsovereenkomsten en loonfiches van haar ouders, en stelt dat deze documenten onder andere aantonen dat haar ouders verblijfsrecht hebben in België, hier werken en een blanco strafregister hebben en dat dit familie- en gezinsleven de verwerende partij gekend is want dat de documentatie van haar familie in het administratief dossier zit. De Raad kan slechts vaststellen dat de verzoekende partij met vernoemd betoog en de bijhorende stukken, die louter betrekking hebben op de ouders van de verzoekende partij en geen link leggen met de verzoekende partij zelf, geenszins aantoon dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid in relatie tot haar ouders en/of broer. Ook met het loutere betoog dat zij bloedverwanten zijn en een familieleven met elkaar hebben, toont de verzoekende partij niet aan dat er in relatie tot haar ouders en/of broer bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan. De verzoekende partij maakt ter gelegenheid van haar verzoekschrift niet aannemelijk dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing – of heden – in relatie tot haar ouders en/of broer, naast de gewone affectieve banden, bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan. Het bestaan van een beschermingswaardig familie- en gezinsleven met haar ouders en/of broer in de zin van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Nu de verzoekende partij het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk maakt, diende en dient niet te worden overgegaan tot een belangenafweging. Het betoog van de verzoekende partij dat zij haar uiterste best doet om hier haar familiale banden te behouden, dat zij geen familie meer heeft in Albanië, dat het bevel nochtans een zware impact zou hebben op haar leven en dat zij, haar ouders en broer het recht hebben op een menswaardig bestaan samen, is dan ook niet dienstig.

2.12. De verzoekende partij wijst verder ook op een familieleven met haar verblijfsgemachtigde verloofde, de heer H., B., met wie zij intussen is gaan samenwonen.

2.13. Het EHRM oordeelt dat het begrip ‘gezin’ niet beperkt is tot relaties die gebaseerd zijn op het huwelijk maar ook andere *de facto* gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94).

De banden tussen de partners dienen voldoende hecht en effectief beleefd te zijn.

Om te bepalen of een relatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als ‘gezinsleven’ in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding/engagement ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bulgarije, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30).

Daadwerkelijk fysiek samenwonen/samenleven kan een belangrijk element zijn maar is niet determinerend, wel het voorhanden zijn van voldoende hechte feitelijke banden, hetgeen door andere elementen kan worden aangetoond.

2.14. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich beperkt tot de stelling dat haar verloofde in België verblijft, dat zij sinds enkele maanden samenwonen te Gent en op 5 mei 2023 een verklaring tot wettelijke samenwoning hebben afgelegd, doch haar relatie met haar verloofde geenszins concreet toelicht. Uit de (vermeende) verloving, de loutere samenwoonst en de afgelegde verklaring tot wettelijke samenwoning kunnen geen voldoende hechte en effectief beleefde banden afgeleid worden. Dit geldt des te meer nu uit de brief van de Onderzoekscel Migratie van de stad Gent van 19 september 2023, die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat die de registratie van de verklaring van wettelijke samenwoonst tussen de verzoekende partij en haar (vermeende) verloofde heeft geweigerd omdat “(u)it een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de partners enkel gericht is op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van wettelijk samenwonende en niet op het aangaan van een duurzame en stabiele partnerrelatie” en tevens blijkt dat uit de onverwachte visitatie aan de woning van haar (vermeende) verloofde blijkt dat zij niet samenwonen. De Raad merkt verder op dat het bestaan van voldoende hechte en effectief beleefde banden evenmin kan worden afgeleid uit het legaal verblijf van de (vermeende) verloofde van de verzoekende partij in België. De verzoekende partij legt bij haar verzoekschrift getuigenissen van haar (vermeende) verloofde en van derden voor, waarin haar relatie bevestigd lijkt te worden en waarover zij in haar verzoekschrift stelt dat hierin te lezen staat dat zij al meer dan 2,5 jaar een relatie heeft met dhr. H.B. met wie zij intussen verloofd is, evenals foto's van zichzelf met haar (vermeende) verloofde, maar toont hiermee niet aan dat er sprake is van voldoende

hechte en effectief beleefde banden tussen haar en haar (vermeende) verloofde. Waar de verzoekende partij stelt dat zij een attest leefloon voorlegt dat aantoonde dat zij tot op heden geen leefloon heeft ontvangen van het OCMW, dat deze documenten aantonen dat zij financieel behoeftig is en niet kan rekenen op de tussenkomst van het OCMW, dat zij financieel afhankelijk is van haar verloofde, kan de Raad slechts vaststellen dat uit voornoemd stuk geenszins kan blijken dat zij financieel behoeftig is. Nog minder blijkt uit de voorgelegde stukken dat zij financieel afhankelijk is van haar (vermeende) verloofde. Zelfs als aannemelijk zou worden gemaakt dat zij financieel afhankelijk is van haar (vermeende) verloofde, *quod non in casu*, toont zij met die loutere financiële afhankelijkheid niet aan dat er sprake is van voldoende hechte en effectief beleefde banden tussen haar en haar (vermeende) verloofde. De verzoekende partij maakt het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven met haar (vermeende) verloofde in de zin van artikel 8 van het EVRM op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing dan ook geenszins aannemelijk.

Nu de verzoekende partij het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk maakt, diende en dient niet te worden overgegaan tot een belangenafweging. Het betoog van de verzoekende partij dat zij haar uiterste best doet om hier haar familiale banden te behouden, dat zij geen familie meer heeft in Albanië, dat het bevel nochtans een zware impact zou hebben op haar leven en dat zij en haar verloofde het recht hebben op een menswaardig bestaan samen, is dan ook niet dienstig.

2.15. Waar de verzoekende partij nog stelt dat zij reeds meerdere jaren in België verblijft, dat zij verschillende getuigenissen voorlegt die toelaten een beter beeld van haar en van het leven dat ze hier al heeft opgebouwd te vormen, dat uit deze getuigenissen blijkt dat zij haar uiterste best doet om zich te integreren in de Belgische maatschappij, dat zij erg gemotiveerd is om de Nederlandse taal te leren, vrijwilligerswerk heeft gedaan, hier al een groot netwerk heeft opgebouwd en dat zij met andere woorden haar uiterste best doet om hier haar privéleven uit te bouwen, lijkt zij te wijzen op het bestaan van een privéleven.

De Raad merkt op dat de verzoekende partij haar integratie uitsluitend onderbouwt met eigen verklaringen en die van derden doch geen enkel objectief stavingstuk in dit verband voorlegt. Dergelijke stavingstukken bevinden zich evenmin het administratief dossier. Zij toont met haar betoog en de verklaringen van derden geenszins aan dat haar integratie in België van die intensiteit en aard zijn dat zij, *in casu*, onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zou kunnen vallen en dat er sprake is van een beschermingswaardig privéleven.

Gelet op het niet voorhanden zijn van een beschermingswaardig privéleven, minstens toont de verzoekende partij dit niet aan, diende de verwerende partij de elementen betreffende het privéleven niet in rekening te nemen, minstens toont de verzoekende partij het tegendeel niet aan, en diende en dient niet te worden overgegaan tot een belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM.

2.16. Geheel ten overvloede wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt voor de verzoekende partij om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven nadat zij zich in het bezit heeft gesteld van de documenten die vereist zijn om tot binnenkomst en/of verblijf in het Rijk te worden toegelaten. De bestreden beslissing heeft bijgevolg slechts een tijdelijke scheiding van haar ouders, broer en (vermeende) verloofde tot gevolg gedurende dewelke de verzoekende partij haar situatie kan regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen. Een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort bovendien het gezins- en privéleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228). Een tijdelijke terugkeer staat niet in disproportionaliteit ten aanzien van het gezins- en privéleven noch kan een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM, minstens maakt de verzoekende partij ter gelegenheid van haar verzoekschrift het tegendeel niet aannemelijk.

2.17. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt aldus niet aannemelijk gemaakt. Evenmin wordt in het licht hiervan een schending van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel of van het proportionaliteitsbeginsel aannemelijk gemaakt.

2.18. Aangezien artikel 7 van het Handvest rechten bevat die overeenstemmen met die welke worden gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM en dus aan artikel 7 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte dient te worden toegekend als aan artikel 8, eerste lid van het EVRM, zoals uitgelegd in de

rechtspraak van het EHRM (HvJ, 5 oktober 2010, C-400/10; HvJ 15 november 2011, C-256/11, Dereci), kan ook een schending van artikel 7 van het Handvest niet worden aangenomen.

2.19. De verzoekende partij meent verder dat er sprake is van een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt een individueel onderzoek noodzakelijk, zodat wordt gewaarborgd dat het bestuur bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Het gegeven dat artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet in beginsel voorziet in een gebonden bevoegdheid tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten stelt de verwerende partij niet vrij van deze verplichting, haar opgelegd door de Europese wetgever. Er kan worden aangenomen dat de verplichting opgelegd in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet ook net tot doel heeft te vermijden dat vreemdelingen worden uitgewezen in strijd met hogere rechtsnormen, situatie waarin de gebonden bevoegdheid niet meer geldt.

De Raad merkt echter op dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op zich niet volgt dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke motivering in het licht van deze bepaling dient te worden opgenomen. Deze bepaling kan zo bijvoorbeeld ook maar spelen indien vaststaat dat de betrokkene een gezins- of familieleven en/of kinderen heeft of dat deze lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek. Indien dit het geval is en de verwijderingsmaatregel hiervoor gevolgen kan hebben, dienen deze elementen evenwel in rekening te worden gebracht en dient de betrokkene kennis te kunnen nemen van de redenen waarom deze elementen volgens het bestuur een verwijderingsmaatregel niet in de weg staan. Anders oordelen brengt de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865) en ontnemt de verzoekende partij de mogelijkheid om haar beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, ptn 38 en 59).

2.20. Uit het betoog van de verzoekende partij kan niet worden opgemaakt dat zij minderjarige kinderen heeft in België met wiens hoger belang rekening diende te worden gehouden. Door louter te stellen dat zij verschillende documenten voorlegt betreffende medische, farmaceutische en hospitalisatiekosten die betrekking hebben op de periode juni 2021 tot voorjaar 2023, maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat er elementen betreffende haar gezondheidstoestand zijn waarmee de verwerende partij gehouden was rekening te houden, minstens laat zij na deze elementen concreet toe te lichten en te verduidelijken op welke wijze een verwijdering gevolgen zou hebben voor haar gezondheidstoestand. In dit licht wijst de Raad er nog op dat uit de bij het verzoekschrift gevoegde stukken blijkt dat het gaat om de toekenning van tussenkomst in hospitalisatie-, farmaceutische en medische kosten alsook kosten voor ambulante zorgen in een ziekenhuis, doch dat ook blijkt dat de tussenkomst is stopgezet vanaf 4 mei 2022. Met haar betoog in het verzoekschrift toont de verzoekende partij dan ook geenszins aan dat er in haar geval sprake is van concrete elementen betreffende haar gezondheidstoestand of het hoger belang van het kind waarmee de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden of waarover zij ten onrechte niet heeft gemotiveerd.

2.21. Uit hetgeen *supra* uiteengezet wordt, blijkt dat de verzoekende partij het bestaan van een beschermingswaardig familie- en gezinsleven met haar ouders en/of broer enerzijds, en met haar (vermeende) verloofde anderzijds, geenszins concreet aannemelijk maakt. Zij toont in die zin dan ook niet aan dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing gehouden was hiermee rekening te houden of hierover diende te motiveren en maakt in die zin dan ook niet aannemelijk dat de motivering ter zake onvolledig en ondoordacht blijkt. Gelet op het feit dat een beschermingswaardig gezins- en/of

familieleven niet wordt aangetoond, is het betoog van de verzoekende partij waarin zij stelt dat de Dienst Vreemdelingenzaken in het bestreden bevel totaal geen rekening heeft gehouden met haar gezins- en familieleven, dat niet wordt ingegaan op haar eigenlijke gezins- en familieleven dat de verwerende partij wel degelijk gekend dient te zijn, dat de verwerende partij in principe naast het recht op gezins- en familieleven motiveert, dat de verwerende partij niet is ingegaan op het werkelijke gezins- en familieleven, dat het administratief dossier de elementen bevat dat zij gedurende enkele jaren met haar ouders en broer in Merelbeke woonde en ondertussen samenwoont met haar verloofde in Gent, dat de verwerende partij bijgevolg niet onwetende kan zijn omtrent het gezins- en familieleven maar dit niet betreft in haar beslissing en dat zij via de bestreden beslissing niet kan weten op welke manier werd rekening gehouden met haar persoonlijke situatie, dan ook niet dienstig.

2.22. *In casu* blijkt niet dat betreffende de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vermelde elementen, met bepaalde relevante elementen ten onrechte geen rekening werd gehouden of over bepaalde relevante elementen ten onrechte niet werd gemotiveerd, minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel niet aannemelijk. De Raad ziet dan ook niet in welk belang de verzoekende partij heeft bij haar betoog dat het verwijzen naar het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand er niet voor zorgen dat aan de motiveringsplicht voldaan is en dat uit de korte motivering niet kan worden afgeleid dat er daadwerkelijk een onderzoek naar haar persoonlijke situatie en de elementen vermeld in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft plaatsgevonden.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt in het licht hiervan een schending van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel of van het proportionaliteitsbeginsel.

2.23. Daar de verzoekende partij niet concreet aannemelijk maakt dat enige hogere rechtsnorm zou verhinderen dat de gemachtigde toepassing maakte van de bepalingen van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet om de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en het niet ter discussie staat dat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de wet vereiste documenten, kan niet worden besloten dat artikel 7 van de Vreemdelingenwet *in casu* is geschonden.

Een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet blijkt aldus niet.

2.24. Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat in het licht van de gevolgen die de beslissing meebrengt, de beslissing onredelijk en niet afdoende werd gemotiveerd.

2.25. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel of van het proportionaliteitsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.26. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend drieëntwintig door:

N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER